

חולדות

כולם מוצאים

המשפט היה על הפרת הסכם. הוא הס' תיים בפשרה שבה הוסכם לשמור את פרטי ההסכם בסוד. גם הסכם זה הופר.

דליה לביא, כוכבת הקולנוע הבינלאומית משב"צ'יון, אינה מסוג האנשים שניתן להג' ביל אותם במעשיהם או בדבריהם. אחרי ה' פשרה שהושגה בדיון בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בתביעתו של מפיץ הסרטים רפאל נוסבאום על סכום של 60 אלף ל"י נגדה, היא הבינה שפרטי הפשרה אינם נית' נים לגילוי. את הפרטים היא לא גילתה. אולם באופן כללי פסקה: "הוא לא קיבל ממני אף פרוטה". בראיון בלעדי עם כתב העולם הזה, חשפה עוד טפס: "נוסבאום נבהל כשגודע לו שהבאתי לארץ את התס' ריטאי וולודיה סמיטיוף. הוא היה מעדי שה' תסריט שלפיו רצה נוסבאום להפיק איתי סרט, לא נכתב בכלל".

הצהרתה של דליה חספיה את נוסבאום. הוא ראה את עצמו חופשי לגלות את מהות ההסכם שהושג בינו לבין דליה: "האמת היא שהיא שילמה לי רבות לירות. גם סכום זה הסכמתי לקבל רק בתנאי שימסר לי בצ'ק בנקאי עד שעה תשע בבוקר למח' רת. לפני המשך הדיון בתביעה שהגשתי נגדה. ואומנם הדבר נעשה. קיבלתי צ'ק בנקאי משוך על בנק אגרו בתל-אביב".

תסריט תוך המישה ימים. גם בקשר להופעתו של השבדי וולודיה סמיטיוף הייתה לנוסבאום השקפה אחרת: "גבהלתי? להופי' לבי עלץ בקרבי?".

סמיטיוף, מי שהיה אפטרופסה של דליה לביא בשנים בהן שהתה בלודותה בשבדיה, התפרסם בזכות התסריט שכתב לסרט ה' שבדי בו כיכבה אולה יקובסון — קיץ אחד של אושר. הוא היה האיש שלפי דברי נוסבאום כתב את התסריט לסרט נפט, ש' דליה טרבה להשתתף בו למרות התחייבותה לנוסבאום, סרוב ששימש כעילת התביעה שהגיש נגדה.

"שמחתי שימחה עצומה כשגודע לי ש' הוא הגיע". אכר נוסבאום. "בידי הייתה קבלה על סכום של 750 מרק שסמיטיוף קיבל כבר עבור המצית התסריט. הוא היה הופך לעד המצויין ביותר שליו דליה רצ' תה להוכיח באמצעותו שבמשך החודש ש' נותר עד להסרטה לא היה באפשרותו לכ' טוב תסריט מלא. יש לי עדות שלו, במשפט שהתנהל בברלין, בו הוא מעיד שבשבועה, שכתב עמי תסריט תוך המישה ימים".

איו גירסה לא התאימה לאמת? זו של דליה או זו של נוסבאום? האמת היא ששניהם צדקו. נוסבאום קיבל צ'ק על סכום של כמה רבבות. דליה לא שילמה פרוטה. את הצ'ק פרע מפיץ סר' טים ישראלי תמורת התחייבותה של דליה להופיע באחד מסרטיה.

משפט

מכונת ושמה תשוה

"לאור הנגע שהשתרש במדינה, לקחת טרמפיסטיות ולבצע מעשים מגונים בגופן, אני גוזר על הנאשם חודשים מאסר בפועל". כך סיים את גזר-דינו השבועי, שופט השלום אהרון קדרון, בבית-משפט השלום בנתניה. **הנהגה הושיט** אשת ידו. 22 במרס הסתיימו הלימודים בסמינר למורים, שבפר' דס הגודד בנתניה. שתי החברות, הלומדות בו, עזבו באותה השעה את המוסד והתכוננו להגיע בהקדם לביתן שבמרכז נתניה. מתר' סר תחבורה החליטו מתי ועמליה ללכת ברגל.

באותה השעה הסתיימו הלימודים באולפן עקיבא, הסמוך לסמינר. תלמידי האולפן הנט מיינארב התניע את מכונתו, כדי לנסוע בדרך הרגילה לשכון האקדמאים בהרצליה. דקות ספורות לאחר מכן עצרה מכונת לבנה מדגם טוסיטא ליד שתי הסמינריסט' שיות הצעירות והנהג האריב הזמין אותן להיכנס למכוניתו.

סיפרה מתי במשרה: "שאלנו את הנהג, אדם מבוגר בגיל 50 בערך, אם הוא נוסע לנתניה. הוא אמר שכן, ואז התכוונתי להרים את משענת המושב הקדמי ולהיכנס למושב האחורי, אבל האיש אמר לי שאנח' וני יכולות לשבת ביחד במושב הקדמי. כנסנו, ועמליה ניסתה לסגור את הדלת. היא לא הצליחה, והנהג הושיט את ידו לעבר הדלת וסגר אותה".

כעבור שניות ספורות פרצה מתי בצע' קות היסטוריות, עמליה, שטרם הבינה מה

דליה לביא בכיתה-המשפט
אני ניצחתי!

רפי נוסבאום (במרכז) בכיתה-המשפט
היא ניצחה?

בכבוד. הוא אפילו הביא את הבונקר לני' גריה. אחר-כך היה גיבוס. שיחקו בבונקר והפסדו 0:5 במוסקבה. ובסוף בא מאנדי וביטל את הבונקר. במשחק הראשון שהוא ניהל הפסדו 2:7 בחורזאלב. בסוף, בלי בונקר, הפסדו 0:6 בטורינו ו-1:7 בלידס. תיכף רואים שצ'יריץ' הרבה יותר טוב. ה' פעם הפסדו רק 0:1 והגול נכנס בסך הכל מפנדל.

עד כמה שאני מכיר את חימקה לוי, הוא מקבל גולים רק כשאין ברירה. כנראה שבפנדל הזה באמת לא הייתה לו ברירה. לפני המשחק התווכחו הבלגים על כמה גולים שהם יכניסו, ובסוף הם נתנו בקושי אחד. זה הסוף עם קבוצת שיותר מדי בטור חות בעצמן. קבוצה שעולה למגרש בהר' גשה שאין לה מה להפסיד, יש לה תמיד כוח נסתר. כל כמה שהזמן עובר ואין גולים, כמו שהיה הפעם, אלה שהיו בטור חים כליכך מתעצבנים ושוכחים איך לשחק. אותו דבר קרה עם הבלגים. הם חשבו שהם ישכרו את הנבחרת בהתחלה, וכשלא הלך להם, התחילו לבעוט ברגליים במקום בכדור. ומה לא יוצאים גולים.

תוצאה של 0:1 נגד בלגיה היא תוצאה יפה מאוד, אבל לא כשמשחקים בבונקר. בשיטה הזאת תמיד מצליחים. צ'יריץ' לא רצה להסתכן בטבילת האש הראשונה שלו בחורזאלב, ולכן הלך על בטוח והחליט לשחק בבונקר. הלך לו. אני חושב שאם היה נבחרת עוד חלוץ אחד כמו דני שמ' לוביץ, היינו יכולים גם לתת איזה גול ולהפסיע.

בנצחון שלנו ביוגוסלביה שיחקנו גם כן באותה שיטה, והצלחנו לנצח בגלל שני גו' לים של רפי לוי. גדי צלניקר, חיים בכר ונוריאלי, עוד ירוקים מדי בשביל דברים כאלה.

אני רק רוצה לקוות שהנבחרת שלנו לא תשחק בבונקר יותר. זה לא כדורגל. זה משחק של עצבים וכוח, ובסוף תמיד נכנס איזשהו גול. זה לא אסון גדול אם מפסידים. בין כך לא נקח את הגביע העולמי. אז לפחות שילמדו לתת גולים נגד קבוצות גדולות.

הנבחרת תשחק נגד הבלגים גם בארץ. אני מקווה שכאן לא ישחקו בבונקר. הקהל לא אוהב את זה. עד אז גם יחזרו הילדים ה' גיבורים מטוקיו, שלמדו איך לוקחים גביע, וכוודאי יכניסו מרץ לוקנים. אם אני הייתי צ'יריץ' הייתי נותן לגיורא שפיגל, מיקר בלו ושמואל רוזנטל למדוד גופיות של ה' נבחרת.

הנבחרת צריכה לשחק נגד הבלגרים ב' סופיה. וזה מה שאנחנו לא צריכים לעשות בשביל הנביע העולמי. הבלגרים משחקים כדורגל חזק מאוד. קצת יותר טוב ממכבי יפו. אחרי שהפסדנו נגד בלגיה רק 0:1, אנחנו כבר לא צריכים לפחד מאף קבוצה, אם החברה יקחו את העניינים ברצינות, יכול להיות שעוד יהיו הרבה הפתעות.

עזרה רפואית

כמו לכל רופא אחר יש גם לדוקטור ארנסט בונינג כרססת חולים. על אחת מ' אלה רשום: היינץ ורשטג, בן 26.

מקצועו של החולה: כדורגלן מקצועי ב' קבוצת הכדורגל המערב-גרמנית מיידר. משכורת חודשית: 1200 ל"י. הסיבה לקבלת הטיפול: הכדורגלן מפחד מהצופים יותר מ' אשר מתייב. שריקות ושאות ברו מועזות את החלוץ המרכזי עדין-הנפש, גורמות ל' יריות כושרו על המגרש במידה ניכרת. היותכאן הנפשי לא נמשך זמן רב. אחד הצופים הנלהבים ראה, ממקומו ביציע, עד כמה אומלל החלוץ המרכזי של הקבוצה החביבה עליו, החליט לעזור לו. הפסיכיאטר ד"ר בונינג הציע את שרותיו לכדורגלן, וזה הסכים מיד. הפך לכדורגלן הראשון הנהנה מיטפול פסיכיאטרי.

שיטת הטיפול: אוטו-גסטטה. הרופא מנ' סה לשכנע את החולה, מחדיר לראשו ללא הרף את הפסקו: "אתה רפוי לחלוטין". ב' שלב מתקדם יותר לוחש הרופא: "אתה תצ' לית במשחק של מחר".

תוצאות הלחישות עד עתה: "השריקות וצעקות הבוץ של הקהל" — אומר הכדורגלן — "אינן משפיעות עלי בצורה כה קשה". פסוקים בהפסקה. הפסיכולוג מייצע גם לכדורגלנים אחרים להעלות את כושרם ב' אמצעות מדע הרפואה.

כשטענו נגדו כי הוא מהפנט את השחק' נים, הגיב: "מובן שהייתי יכול להביא את השחקנים להישגים כבירים בעזרת היפנוזה, אלא שאז הייתה זו הונאה. היפנוזה הופכת את השחקנים לחלולים, אוטו-גסטטה לעצ' מאיים".

בעתיד הלא-רחוק יתחילו אולי גם שחקני התחרות של ישראל ללחוץ לעצמם משפטי עידוד בהפסקות המישחק, כדי לכבוש ב' עזרתם את האליפות.

ספורט

כדורגל

בונקר כרגיל

את הפסדה של נבחרת הכדורגל ה' ישראלית נגד נבחרת בלגיה, בשעור 0:1, במסגרת המשחקים על הגביע ה' עולמי, מנתח שייע גלזר:

הפסדנו 0:1. יפה מאוד; זה באמת הישג, להפסיד נגד נבחרת כמו בלגיה בתוצאה כזאת. אני רק חושב ששמענו את הדיבורים האלה פעם. כשהפסדנו נגד יוגוסלביה 0:1, גם כן אמרו שזה היה הפסד של כבוד. אחרי כך ראינו שאפשר לנצח גם את הבלגים? אף פעם חברה ילמדו לנצח את הבלגים? אף פעם אי-אפשר לדעת. הכדור עגול.

אני זוכר את הבלגים עוד מקבוצת הכדור' רגל שלהם סטאנזארט ליאז, שהפסידה נגד מכבי תל-אביב. הבלגים הם כמו כמובן מקצוע' נים. לגמרי לא כמו אצלנו. הם גם ניצחו את בראזיל, כמו שכולם יודעים, 1:5. רק שבביל זה כבר זוכרים אותם בכל העולם. אבל לכל נבחרת יש נצחון אחד כזה. אפילו לנו. אל תצחקו. אנחנו לא ניצחנו את יוגו' סלביה בבגדר 1:2!

הגיע הזמן שיעשו הפתעה כזאת עוד פעם. מי שגולד אחרי שניצחנו את חבש — מי שלא יודע מי נתן את הגולים שיבדוק — לא זכה עוד לראות את הנבחרת שלנו מנצחת.

הכוח הנסתר. אני רואה שכל המאמ' נים של הנבחרת מתחילים באותה צורה. אני עוד זוכר שגירי בית-הלוי המציא את הבונקר וכולם מחאו לו כסיים, כשהפסדנו

מתרחש, פתחה את הדלת ושתי הנערות קפצו החוצה.

הנהג, שנראה מבולבל לגמרי, הזמין את הטרמפיסטיות לחזור למכוניתו, אך הן סרבו. בינתיים התקרבה למקום קבוצה של תלמידות הסמינר ונהג הסוטיטא מיהר להתרחק.

"רציתי להכנס? מזהלך". כבית מ-פס השלום בנתניה הסבירה מתי מה הייתה הסיבה לצעקותיה. לפי עדותה הניח הנהג את ידו הימנית בין רגליה, לפני שהניע את המכונית. רק בכוח היא הצליחה להרחיק את ידו לפני שקפצה החוצה.

גירסתו של הנאשם, פסיקאי בן 57 ויליד גרמניה שעלה לפני כשנתיים מאר' צות-הברית, הייתה שונה. "לא הייתה לי כל כוונה לגעת באיזה שהוא חלק מגופה", הסביר הנהג. "רציתי סתם להכניס למהלך ראשון ותפסתי את ידית ההילוכים. יתכן שנגעתי אז במרפקי ברגליה, אבל גם זה לא בכוונה".

סניגורו של הנאשם, עורך-הדין התל' אביבי נורברט פלצר, חיזק את דברי לקוחו בטענה, שפרט לעדות של המתלוננת לא הביאה התביעה כל סיוע אחר.

השופט לא קיבל את גירסתו של פלצר ולא נתן אמון בטענות הנאשם. לפני שניתן פסק-הדין נכנס השופט יחד עם התובע והסניגור לסוטיטא של הנאשם, ושם קבע שבעת החלפת המהלכים לא היה מסוגל הנהג לגעת בשום חלק מגופה של הטרמפיסטית.

העובדה שהנהג עצר את מכוניתו, מבלי שנתבקש לעשות זאת על-ידי הנערות, מח' שידה אותו, כתב השופט כפסק דינו. הסניגור חשב אחרת. הוא הגיש עירעור לבית-המשפט המחוזי.